

IN DE SCHIJNWERPER FRANS VAN LIN

Vandaag is het de beurt aan Frans van Lin, al vele jaren bij eerst GVV en daarna EGS actief als jeugdcoördinator, momenteel bij de J015 en J017. Kun je iets vertellen over jouw achtergrond?

Geboren en getogen in Overasselt. Getrouwd met Joyce, waarmee ik al bijna 30 jaar samen ben. Zij komt ook uit Overasselt. Ondertussen wonen we nu sinds 2002 in Grave. Twee zoons, voetballen allebei bij EGS. Davy bij onder 15-2 en Nicky onder 17-2.

Dat is van nu. Jij bent al jaren coördinator geweest, toch?

Ja, toen de oudste Nicky begon te voetballen op z'n zesde bij GVV, stond ik te kijken langs de lijn en de groep werd steeds groter. Ze zochten ouders die wilden helpen. Toen ben ik eerst gaan trainen. Leider geworden. Binnen no time kwam de vraag of ik meer wilde doen. "We zoeken een coördinator". Toen ben ik begonnen als coördinator van onder zeven, onder acht. Ondertussen ben ik al bij de onder zeventien aanbeland. Al die tussentijd heb ik leider geweest, trainer geweest van beide kinderen en coördinator geweest in alle leeftijdsgroepen tot nu toe.

We gaan even terug naar Overasselt. Daar ben je geboren. De naam van Lin komt daar best veel voor toch? O.a. winkels?

Dat klopt. Vroeger had je vier naast elkaar. De kapper. Daarnaast de elektronicazaak van mijn opa. Daarnaast het café. Dat was weer een zus daarvan. En daarnaast de slagerij. Dat waren drie broers en een zus. De kapsalon is als laatste gestopt. Vorig jaar, twee jaar geleden.

Jouw voorouders kwamen allemaal ook uit Overasselt?

Ja, zover ik weet wel.

Ben je gaan voetballen toen je jong was?

Ja, vanaf de F'jes. Iedereen ging voetballen en in Overasselt had je voetbal of tennis. Dus heel de klas, alle jongens gingen voetballen bij Overasseltse Boys. En eigenlijk heb ik daar altijd, zolang ik gevoetbald heb, daar gevoetbald. Alle teams, gewoon met klasgenoten. Er was maar één of twee F'jes en er was maar één C, één D. Dus dat was echt hetzelfde team gewoon elk jaar weer.

En had je enig talent?

Wel weinig.

Oké, dat is wel eerlijk.

Ik moest echt hebben van inzet en van werklust. Ballen pakken, inleveren.

Was je een middenvelder?

Nee, centraal achterin of rechtsback. Gewoon op inzet ballen veroveren en inleveren bij degenen die wel er iets mee konden. Ik heb altijd gezegd, het maakt niet uit of je kan voetballen als je best maar doet.

Heb je de hele jeugd bij Overasseltse Boys gevoetbald?

Ja.

Ook nog bij de senioren?

Ja, ik ben overgegaan naar de selectie. Maar dat was ook de tijd dat ik net in militaire dienst ging. Dus ik heb eigenlijk maar een half jaar bij de selectie gezeten, maar het was gewoon niet te combineren met werk. Vijf minuten gemaakt in het eerste van OVB. Vijf hele minuten. Daarna nog wel bij een vierde elftal op zondag ochtend, maar daar was ik veel te fanatiek voor. Mensen kwamen niet, het maakte niet uit wat de uitslag was, dat paste niet bij mij. Toen ben ik er helemaal mee

gestopt, helaas.

De club Overasseltse Boys bestaat nog steeds, wat voor club is dat?

Echt een dorpsclub. Het komt maar zelden voor dat een jongen van buitenaf daar speelt. Ik ken er maar 1, dat is Matt Gerrits.

He? Onze clubfotograaf?

Ja, Dat is bijna 34 jaar geleden. Toen was ik 15, toen speelde ik in de C en in de B.

Ze zochten nog een vlagger bij Overasselt, dat was Matt, toch?

Nee, Flamboyante linksbuiten. Hij scoorde veel.

Scoorde hij veel? Echt?

Ja en hij was een van de weinigen van buiten Overasselt.

We moeten altijd horen, zegt Mat altijd, dat hij meer dan duizend goals heeft gemaakt.

Daar heb ik een aantal van gezien inderdaad.

Maar goed, hoe ben je dan uiteindelijk in Grave terechtgekomen?

Ik ging voor m'n werk naar Curaçao, anderhalf jaar, als marinier want dat is mijn beroep. Joyce ging mee, wij woonden allebei thuis, hebben daar onze eerste anderhalf jaar samen gewoond. Toen kwamen wij terug in 2002 en er stond gewoon nul huizen te koop in Overasselt. Toen zijn we gaan kijken. Wijchen, Cuijk en omgeving. En uiteindelijk hebben we Grave een huis gevonden. En daar zijn we gaan wonen.

Welke staat woon je dan?

Dokter Kanterlaan. Ja, nooit meer weggegaan

eigenlijk.

Dus toen kwam je in Grave. Je hebt hier nooit meer zelf actief gevoetbald?

Nee. Niet te combineren met werk. Daarbij heb ik ook... Ik heb op mijn zeventiende een kruisband ingescheurd. Heb toen twee kruisband operaties ondergaan. Dus het was ook niet verstandig om dat risico te lopen. In combinatie met het werk, de risico vond ik gewoon te groot.

Ja. Nou, nou stipte je het al even aan, hè. Je bent militair van beroep. Hoe lang ben je al militair op dit moment?

Meer dan dertig jaar.

Oké, dus je bent ook heel jong al bij de mariniers begonnen?

Ja, als dienstplichtig begonnen en nooit meer weggegaan.

Oké, en vanwaar die keus voor mariniers?

Ja, een keuze voor de actie en de uitdaging

Je bent geen man om achter een bureau neer te zetten?

Nee, niet echt.

Zware opleiding natuurlijk.

Uiteraard.

Kun je er eens meer over vertellen, want niet iedereen zal weten wat marinier precies in houdt?, Valt dat onder de Koninklijke Marine of onder de Landmacht?

Het is de Koninklijke Marine en eigenlijk zijn we de landsoldaten van de Koninklijke Marine. Ik zeg dat we eigenlijk het beste kunnen kijken naar D-Day. Vanuit zee, de mariniers komen vanuit zee voor een amfibische operatie. Maak ik de weg vrij voor de troepen die daarna dan... Is het ook.

Vergelijkbaar met de commando's, zeg maar? Je kunt het enigszins vergelijken?

Ze zeggen dat het qua niveau even zwaar is. Qua werkzaamheden zijn wij meer... Wij komen echt vanuit zee voor amfibische operaties. Commando's(landmacht) doen meer missies achter de linies. Die worden daar gedropt.

Je ziet op tv de laatste jaren van die programma's over commando's. Zoals Kamp van Koningsbruggen. Komt dat een beetje overeen met wat jij meemaakt?

Wat ze daar doen is veel in een week proppen, dat is minder realistisch. Wat je ziet is het uitvallen, dat is wel realistisch. En dat is ook al heel simpel. Die mensen die daar aan meedoen, die worden over een grens heen geholpen. En dan is de vraag hoe sterk ben je tussen je oren? Hoe sterk is je lijf, hoe sterk ben je tussen je oren en kun je over die grens heen stappen?

Dus dus dat heb jij ook allemaal meegemaakt?

Ja, anders kom je er niet. Het ging niet vanzelf, het was niet makkelijk. Je hebt toch wel doorzettingsvermogen nodig.

En van jouw lichte waren er ook die afvielen?

Ja, we begonnen met 120 en nu eindigen we met 40.

Ja joh? Twee derde valt af? Ja. Zo. Oké. En wat voor rang heb je nu?

Ik ben nu Sergeant-Majoor.

Is dat ook jouw eindrang of niet?

Als het goed is niet. Dat is een voordeel. Ik hoef me tot mijn zestigste. Ik mag nog tien jaar. En in principe zou ik nog wel een bevordering kunnen krijgen.

Heet dat dan ook adjudant bij de mariniers?

Ja.

Oké. Wat doe je dan?

Dat kan heel breed zijn. Mijn specialiteit momenteel is het in stand houden van voertuigen. In de breedste zin van rupsvoertuigen, sneeuwscooters, quads, oude landrovers, trucks. Voor monteurs moeten daar

gereedschappen zijn, er moeten werkplaatsen zijn, er moeten onderdelen zijn. Voertuigen moeten vervangen worden. Dat hoort steeds meer bij ons takenpakket.

Waar ben je gelegerd, zoals dat heet?

Officieel in Den Helder. Ik werk veel door heel het land. Bij andere krijgsmacht sonderdelen voor overleg, maar ook bij civiele partners. Vorige week zat ik even op dinsdag in Finland bij een fabriek van sneeuwscooters. Op donderdag zat ik bij een Noorse sneeuwscooterdealer.

Vlieg je dan?

Ja.

Militaire vliegtuigen?

Nee, dat kan wel. Hoe kleiner het clubje, hoe sneller je in het civiel vliegt. We hebben ook voertuigen die op Curaçao rijden. Daar moet ik ook af en toe even kijken hoe het daar mee gaat.

En er is natuurlijk in de wereld best wel wat aan de hand, hè? Merk je daar ook van dat jullie organisatie aan het veranderen is op basis daarvan?

Ja, je merkt de hele omslag. Het is allemaal serieus. Vroeger was het een beetje vanuit de jaren tachtig. De verhalen die ik van mensen hoorde, dat was allemaal niet zo interessant. Een hoop feesten en partijen. Je merkt ook gewoon dat er geld beschikbaar komt, we hebben 30 jaar bezuinigd, nu kunnen we spullen kopen, waar we al jaren roepen wat we nodig hebben. Dus we hebben het best druk met de vervanging van voertuigen en wapensystemen.

Nu zien we toch op beelden dat er tegenwoordig oorlog met heel veel drones wordt gevoerd, want je hebt het over voertuigen. En dan zie ik die filmpjes en denk ik ja, een beetje voertuig wordt meteen met drones vernietigd. Hoe zie jij dat?

Ja, dat klopt. En tegenover de drones heb je radarsystemen en geschut tegen drones. De een maakt een nieuw radarsysteem, een nieuw geschut en de ander maakt er een nieuwe drone. En die ontwikkeling gaat nu heel snel, onder de druk van de Oekraïne natuurlijk, gaat die ontwikkeling heel snel. En dan praat je over vliegende drones, maar ook over varende drones, onderwaterdrones, rijdende drones.

Merk je dat er meer mannen, misschien ook wel vrouwen, kiezen voor het vak?

Ja, zeker. De mensen vinden toch die weg makkelijker. Ze voelen de noodzaak. En ik denk dat de mensen ook wel zien, op het moment dat zeker die jonge gasten zien nieuwe spullen, die zien ontwikkelingen, die vinden dat interessant. Als je ze een oude zool uit de jaren 70 geeft, daar worden ze niet heel warm van, maar het werkt gewoon. Ze kennen die wapens al uit de videogames.

Je neemt dingen mee die je in het leger geleerd hebt na je rol als coördinator? Eigenschappen die je daar goed kan gebruiken?

Dat denk ik wel. Kijk, een stukje organiseren, communiceren, dat is bij ons natuurlijk vrij normaal. Ik merk wel soms dat ik dingen niet mee moet nemen. De directheid werkt niet altijd goed binnen een vereniging. Hier heb je vrijwilligers. Ja, dan moet je af en toe wel schakelen, maar ik denk dat ik dat inmiddels heb geleerd. Ligt ook aan de leeftijd van de spelers. Die van 17/18 kunnen meer aan dan jongere spelers. Probeer de goede eigenschappen als militair mee te nemen.

Wat houdt de rol van coördinator door het seizoen in?

Het is de schakel tussen de ouders, trainers aan de ene kant en de vereniging c.q. jeugdbestuur aan de andere kant. Hebben ouders, spelers, problemen? Lopen ze ergens tegenaan? Kunnen ze in principe de coördinator benaderen. Trainers die vragen hebben? Eerste aanspreekpunt is de coördinator. Zodat wij voor hen vaak misschien al gelijk antwoord kunnen geven of voor hen er achteraan kunnen gaan. Aan de andere kant zijn we ook betrokken bij het maken van de indeling. Het jaarlijkse indelingsproces van de teamindeling. En daar hebben wij de gezamenlijke taak met de technische jeugdcommissie maken we daar de indelingen van de

jeugdteams.

Hoe vaak komt het jeugdbestuur bij elkaar voor overleg?

Een keer in de zes weken zitten we sowieso fysiek bij elkaar om te overleggen, met alle jeugdcoördinator onder leiding van de jeugdvoorzitter. Daarnaast hebben we heel vaak onderling overleg, vaak met de aangrenzende leeftijden. Met de coördinatoren onder 19 en onder 14 heb ik zeer intensief contact.

Wat is al nu de grootste uitdaging vanuit de jeugdcommissie? Hoe ervaar je dat?

De grootste uitdaging is elk seizoen weer de nieuwe indeling voor het seizoen erop. Die doe je met de wijsheid van die dag. Gedurende het seizoen verandert de samenstelling van teams, door allerlei oorzaken. Spelers stoppen soms plotseling. Aan de andere kant heb je de nieuwe aanwas. Ook zelfs in de onder-17 komen spelers binnen. Soms zijn aantallen ineens te krap en moet je bij elkaar lenen en moet je puzzelen om teams op je been te houden. En te groot. Het gaat dan ten koste van de kinderen qua speeltijd, maar ook ten koste van de trainers. Met 22 kinderen is het niet wenselijk om te graan trainen bijvoorbeeld. Je denkt altijd dat je het goed gedaan hebt. Voordat de herfstvakantie voorbij is, heb je de eerste verrassingen alweer.

Ik hoorde de wedstrijdsecretaris mopperen dat er veel wedstrijden verzet worden. Vaak op een heel laat moment. Hoe kijk jij daarnaar?

Het lastige is dat je als trainer die wedstrijd door wil laten gaan. Op donderdag krijg je een of twee afmeldingen. Dan heb je er nog twaalf. Dan denk je dat je er ook mee kunt op pad. En dan op zaterdagochtend zijn er twee ziek en dan heb je er nog tien. Dan had je misschien moeten zeggen, donderdag had ik hem eruit moeten gooien. Wat doe je dan? Eruit gooien?

Dan kun je haast niet anders meer dan eruit gooien. Of je moet proberen nog te lenen bij andere teams. Probeer eerst wel alles eraan te doen om die wedstrijd door te laten gaan. Het moet wel passen qua speeltijden. Andere teams moeten spelers beschikbaar hebben. Soms is het overmacht. Ik snap de frustratie van de wedstrijdsecretaris helemaal. Hij heeft helemaal gelijk. We willen ook niet al op dinsdag al de wedstrijd eruit gooien bij voorkeur .

Als je het even vergelijkt met je eigen jeugd. Toen voetbalde jij ook. Kijk dan nu. Het is nu een tijd van het individu. Veel meer dan 30 jaar geleden. Zie je daar verschillen tussen jeugdvoetballer en de jeugd van nu?

Ja en nee. Ik wil het niet generaliseren, maar er zijn inderdaad spelers en mogelijk ook ouders die het teambelang minder belangrijk vinden dan het persoonlijk belang. Als je vrijdagmiddag hoort dat het een familieweekend is, dan denk je dat wisten we ook eerder. Dat gebeurt. Daarom zeg ik, er zijn er ook die bloedfanatiek zijn, die hier altijd netjes zijn en die er wel zijn. Maar voor mijn gevoel is dat meer dan de tijd dat ik zelf voetbalde.

Ja, die snap ik.

Familieweekende, familiedag.

Kon je je vroeger toch niet aan denken? Als je het op tijd meldt, valt er misschien wat te regelen. Maar vaak staat men er niet bij stil dat je het team in de steek laat.

Als jij kijkt naar EGS als club, anno 2026, hoe ervaar je de club.

Een warme club, we hangen af en toe. De ene groep gaat meer voor het dorpse karakter de anderen zijn meer prestatief gericht. We zijn als EGS misschien wel te groot voor het servet en te klein voor het tafelkleed. Sommige mensen die hebben wat moeite mee met het prestatieve. Aan de andere kant hebben we mensen die willen juist daar stappen maken en een regionale functie zelfs ambiëren. Ik heb altijd gevoetbald en nog steeds plezier staat voorop. Aan de andere kant vind ik ook wel dat je moet vooruitstrevend zijn, maar niet ten koste van alles.

En ik moet zeggen, als je kijkt wat hier georganiseerd wordt. Als je hier op zondag een wedstrijd komt kijken, is het altijd druk en gezellig. Binnen de jeugd wordt veel georganiseerd voor de jeugd, met name door de JEC natuurlijk. Maar ook binnen EGS zie je die individualisering. En dat merk ik als coördinator ook. Dat trainers het team vaak belangrijker vinden dan de club. Snap ik.

Dat is trouwens iets van alle tijden al.

Is ook zo. Is ook begrijpelijk. Als trainer wil je graag op zaterdag de wedstrijd winnen. Als coördinator kijk je soms verder van de lange termijn en zoals de visie van de club is de ontwikkeling van de kinderen moet voorop staan en niet het winnen op zaterdag. Dat is een tweestrijd die je ervaart soms. Dat zal inderdaad niet alleen van deze tijd zijn.

Er loopt er ook een campagne vanuit het bestuur om meer vrijwilligers te werven. Stel, je komt iemand tegen langs de lijn en die zou overwegen iets voor de club te doen. Wat zou jij zeggen, waarom zou iemand dat moeten gaan doen?

Ik denk dat het belangrijk is dat jij onderdeel bent van de gemeenschap en dat je iets doet. Kijk, zelf heb ik altijd mijn kinderen voetballen hier. Ik vind dat het minimaal zo moet zijn dat ik iets kan terugdoen voor de vereniging. Meer dan alleen de contributie betalen. En ik ervaar het zelf, als ik hier in het park op kom, en zeker op een zaterdag als het lekker weer is, ik haal hier een hoop gezelligheid vandaan. Want bij elk veld zie ik wel een bekende, dan maak je een babbeltje mee. Je kijkt een wedstrijd van jongens die je kent, of meiden die je ziet voetballen. Ja.

Eén nadeel, je mag niet meer roken. Dat is voor jou wel jammer(tol)

Nee, maar ik heb nooit op het complex gerookt. Ik heb dit seizoen al drie mensen aangesproken op het feit dat

er niet gerookt en gevaped mag worden.

En wat doen ze dan?

Uitmaken.

Prima!

Dan kan ik heel directief zijn. Maar ik ben daar groot voorstander van. Ik weet niet of je het wilt publiceren, maar ik ben voorstander van het rookverbod op het complex.

Hoe gaat het bij de 15-2 waar je bij betrokken bent? Dat lijkt echt een vriendenteam, of niet?

Ja, ook daar hoor je wel onderling. Ik heb de laatste tijd gesprekken gehouden met kinderen. Ik heb gewoon een paar vragen gesteld. En waar de één zegt van, ja, ik vind het wel lastig, want als ik iets aangeef, dan luisteren ze niet naar me. En de andere geeft aan, er zijn kinderen die roepen van alles naar mij, dat vind ik heel lastig.

Dus waar de een goedbedoelde aanwijzingen geeft wordt het door de ander als kritiek ontvangen.

We waren even bezig over waarom iemand moet komen helpen bij de club. Er zijn zelfs ideeën. Die zijn we aan het doorvoeren nu. Een kind voetballt of hockeyt, meisje of jongen. En dat daar steeds met tegenover moet staan, ook vanuit het bestuur, dat je gewoon een formulier moet ondertekenen. Dus een ouder van jouw Pietje, Jantje, Klaasje, Truusje komt voetballen of hockeyën. Mag je kiezen, bardienst, vlaggen, iets anders. Zeg er maar wat je gaat doen, maar je gaat wel meehelpen.

We hebben 250 vrijwilligers, dat is veel.

En we hebben nog niet genoeg. Als er een tekort is, dan moet je een andere manier vinden. Anders gaat het voetbal van kinderen en volwassenen onder lijden.

Ja, we zullen het wel naartoe moeten. Want als je kijkt naar met name die onderhoudsploeg en dat soort mensen, dat zijn echt een aantal zeventigers, hè?

Ja, en dan kom je misschien op het punt dat je misschien wel naar betaalde mensen moet gaan aanstellen. Dat is heel triest dat je dat moet, maar misschien moeten we

dat wel naartoe.

Ja, maar dan zal het terugkomen in de contributie.

De contributie is volgens mij ook vrij laag. Relatief vergeleken met andere clubs.

Heb je nog iets wat we vergeten zijn, Frans?

Nou, het enige wat je regelmatig meemaakt, dat... Kijk, ik ben van mening dat iedereen die hier vrijwilliger is, z'n best doet, in eerste instantie. En soms worden er dingen indirect over anderen gezegd over trainers, maar ook over andere vrijwilligers bij de club. En dat gaat dan soms op een manier dat wordt gelijk een negatieve... En ik ben altijd van mening dat iedereen zijn hun best doet. Ik ook. Ik doe niet alles goed. Als ik iets fout doe, mag je het gewoon tegen me zeggen. Maar kom dan met een vraag naar me toe en vraag waarom ik iets heb gedaan. In plaats van mij of een ander vrijwilliger aan te vallen en op verantwoordelijkheid te wezen. De club bestaat uit vrijwilligers die hun best doen. En niet uit betaalde leden die je ter verantwoording kan roepen. Daar heb ik soms moeite mee.

Dus jij wilt eigenlijk alle ouders uitnodigen als ze iets vinden van een vrijwilliger?

Ja.

Stap naar hem of haar toe.

Maar ook vrijwilligers of trainers of leiders onder elkaar, naar elkaar toe. Ik ga ervan uit dat de ander zijn best doet. En ja, misschien niet het juiste doet.

Dus eigenlijk zeg jij van stel elkaar vragen in plaats van meteen de aannames te doen.

Ja, inderdaad.

Dat is wat je zegt.

Ja, dat is wat ik zeg.

Mooie afsluiting van het interview. Dankjewel Frans. We komen elkaar ongetwijfeld nog veel tegen.

Dat zal toch wel? Mogen we hopen.

Foto: De J015-2 met rechtsvoor zittend leider Frans van Lin